

ljica . . . Nikdar me ne vidiš, mati . . . Ovilo me je tisoč vezi, očaral me je diven sen. Oživila je pravljica. Zavita v bele tančice, bisere na nežnem vratu, leskeče zapestnice, prstane na rokah in nogah, je stala pred menoj. Skoraj bela je njena polt, a njen obrazek tako mičen, štirinajstletno telo tako krasno! Bolna je. Slabost in vročina jo prešinjata. Audhski kralj, Wassid Ali Shah ljubi strastno svojo hčer. Spomin je lepe Sandže, hčerke rajpotanskega Maharaja, ki je umrla v cvetju mladosti. Wassid Ali Shah se boji, da bi mu ne vzela hčere bolezen, ki mu je vzela ženo. Zdravniki domačini ne vedo pomoči, molitve in darila ne pomagajo. Težko se je odločil moslem, da pokliče tujeverca, zdravnika, ki slovi v Luknovu.

Tako je prišlo, da sem te videl, Koleda . . . In začel sem borbo za tvoje nežno telesce. Beži me spanje, v mrzlični vznemirjenosti mislim samo, kako

naj te rešim. Zaupam v svoje znanje, v svojo srečo — toda gorje meni, tujemu beraču pri kraljevi mizi . . . Če ozdraviš ali umrješ — za mene si izgubljena. Že pošilja barodski Maharaja poslanca na luknovski dvor.

O mati, da bi ti mogel potožiti! Kam naj se obrnem, kje izprosim pomoči, pred katero oblast naj poklekнем, da molim za čarovito srečo ljubezni, tvoje ljubezni, Koleda. S teboj, ti vranolasa indijska kneginja, bi molil tvoje bogove, se klanjal vašemu trojstvu. S teboj bi hodil pod vitkimi palmami, pod visokimi tamariski, s teboj bi sanjal čudovite tropične večere, ko zlati solnce podrtine marmornih mest, ko šumi Ganges in poje verni Hindu pesem o Brahmi ustvaritelju. V deželi sem bajk. Kjer toži zapuščena od Gangesa nekdanj tako krasna Gur, pod podrtino Humaimove palače me čaka zaklad. In bogastvo daje moč, daje up. Zlato je ključ, ki odpre vsaka vrata. (Dalje.)



Utrinki.

Zložil G. Koritnik.

1.

Kaj, odkod in kam,
kdo mi to pove?
Morda sam ne znam,
kaj želi srce . . .

Čez morje buči
grobokop vihar —
sam si cilj deli,
samovoljni car.

Z razoranih polj
seme izbrsti,
neutešna bol
dušo razživi . . .

V boli je sladkost,
kdor jo oplodi,
kdor napaja cvet
z roso iz oči . . .

2.

Kaj so pesmi te?
Rože iz srca —
Kaj je to srce?
Tih odsvit sveta . . .

Prišle so v srce
kakor tih spomin —
kakor prišumi
morje iz globin.

V njih se lesketa
smeh in jok sirot —
križemsvet pelja
njih skrivnostna pot.

3.

Prost je cilj in duh
kot na vetru list —
v gorah plameni
dan miloben, čist.

V duši peče bol,
srce krvavi,
rado bi nazaj
solnčnojasne dni . . .

Prost je cilj in duh,
gore nadleti,
a ne vrne jih,
solnčnojasnih dni . . .

